

Sygn. akt II K 607/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Joanna Szmel

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Mariusz Rybak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 7 października 2014 r., 4 listopada 2014 r. i 16 grudnia 2014 r.

s p r a w y : R. C.

syna K. i H. z d. P.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 maja 2014 r. w J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydechanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód m-ki (...) nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **R. C.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych każda;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. C.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądza od oskarżonego **R. C.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu **R. C.** okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3.05.2014r. do 16.12.2014r.;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza w całości od oskarżonego **R. C.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 835,39 zł , w tym na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu 200 zł opłaty.

Sygn. akt II K 607/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. C. mieszka i pracuje poza granicami Polski otrzymując miesięcznie wynagrodzenie w kwocie 2300 Euro. W maju 2014r. R. C. przyjechał do swojego mieszkania w J. przy ul. (...). W dniu 2 maja 2014r. około godziny 22.00 R. C.

spotkał się w tym mieszkaniu ze swoim bratem S. C.. Podczas tego spotkania obaj mężczyźni oraz koleżanka R. C. spożywali alkohol.

(dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. C. k.10-11, 96-97;
- częściowo zeznania świadka S. C. k.97-98)

W dniu 3 maja 2014 roku, około godziny 13.00 R. C. zamierzał pojechać swoim samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) do S. – na ryby. W tym celu kierował tym pojazdem, jadąc wraz z bratem od miejsca swojego zamieszkania w Polsce tj. od ulicy (...) w kierunku S. m.in. ulicą (...) w J., gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej przez patrol Policji. R. C. znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. C. k.10-11, 96-97;
- zeznania świadka S. C. k.97-98
- zeznania świadka W. D. k.23,113-114;
- protokół z badania na zawartość alkoholu k.2;
- notatka służbowa k.1;
- opinia biegłego k.104-105)

R. C. nie był uprzednio karany sądownie za przestępstwa. Nie był on także karany za naruszenie przepisów ruchu drogowego. W dniu 9 czerwca 2007r. R. C. uzyskał tytuł magistra na kierunku pedagogiki specjalnej w zakresie pedagogiki resocjalizacyjnej.

(dowód:

- zapytanie o karalność k.103;
- informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.78;
- kserokopia dyplomu k.56)

Oskarżony R. C. zarówno w toku dochodzenia jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Opisał, że wcześniej spożywał alkohol, precyzując, że spożył przed godz. 1.00 w nocy wino P. – w ilości około 0,7 litra a następnie przed jazdą zażył krople żołądkowe zawierające alkohol. Zapewnił, iż jadąc samochodem (z miejsca swojego zamieszkania w kierunku S.) był przekonany, że nie znajduje się już pod wpływem alkoholu.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się, że w dniu 3 maja 2014r. kierował samochodem jadąc z miejsca swojego zamieszkania w P. tj. od ulicy (...) do S., m.in. ul. (...) w J., a wcześniej spożywał alkohol były wiarygodne. Były one konsekwentne oraz korespondowały z wiarygodnymi zeznaniami świadka W. D. a także z dowodem z dokumentu w postaci protokołu użycia alkotestu oraz opinii sądowno - lekarskiej. Podkreślić nadto należy, iż oskarżony nie miał żadnego powodu by podawać te okoliczności, gdyby nie miały one miejsca w rzeczywistości.

Niewiarygodne były natomiast wyjaśnienia R. C. oraz korespondujące z nimi zeznania świadka S. C. w zakresie w jakim oskarżony oraz jego brat opisali czas, rodzaj i ilość alkoholu spożytego przez oskarżonego a przez to o jego przekonaniu, iż nie znajdował się pod wpływem alkoholu. Gdyby bowiem R. C. spożył takie ilości alkoholu, takiego rodzaju i w takim czasie jak podał w swoich wyjaśnieniach to, co wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (k. 104-105 akt sprawy) już o godzinie 10.30 w dniu 3 maja 2014r. nie znajdowałby się nie tylko w stanie nietrzeźwości ale nawet w jego organizmie brak byłoby w ogóle jakiegokolwiek stężenia alkoholu. Dodać przy tym należy, iż do opinii biegły przyjął, że oskarżony spożył alkohol – 0,7 litra wina jednorazowo o godzinie 0.30 w dniu (w nocy) 3 maja 2014r. Oczywiście jest przy tym, że gdyby oskarżony spożywał alkohol w mniejszych dawkach (mieszany z napojem) już od godziny 22.00 w dniu 2 maja 2014r. – a zatem tak jak podał to w swoich wyjaśnieniach – uwzględniając wykres wskazany w opinii biegłego (k.105 akt sprawy) alkohol z jego organizmu zostałby całkowicie usunięty jeszcze wcześniej. Opinia biegłego była rzeczowa i należyte, w sposób ścisły uzasadniona a jej wnioski były kategoryczne. Z tych też względów Sąd uznał ją za własną. W świetle zaś wniosków tej opinii wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadka S. C. co do ilości, czasu oraz rodzaju alkoholu wypitego przez oskarżonego były niewiarygodne. Sąd nie przeoczył także, iż wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania jego brata nie były tożsame. Oskarżony zapewnił, że wraz z bratem i swoją dziewczyną wypił dwie butelki wina P. o pojemności 0,7 litra mieszanego z napojem, zaś jego brat – S. C. zapewnił, że była to na pewno jedna butelka wina o pojemności 1 bądź 1,5 litra w której został jeszcze alkohol (około ¼ pojemności) dodając, że wino spożywali z kieliszków do wina (co wskazywało, że nie było ono mieszane z napojem jako składnik drinka). Także te nieścisłości powodowały uznanie, iż wskazane przez oskarżonego i jego brata okoliczności co do ilości, czasu i rodzaju wypitego alkoholu przez R. C. nie odzwierciedlały rzeczywistości.

Podkreślić należy, iż fakt ewentualnego zażycia kropli żołądkowych nie wpłynąłby w żaden sposób na stan nietrzeźwości oskarżonego. Po pierwsze ich zażycie spowodowałoby maksymalne stężenie alkoholu we krwi w ilości 0,04 promila – co jest pomijalne przez elektroniczne urządzenia pomiaru alkoholu w organizmie człowieka (tj. takie urządzenie jakim było dokonywane badanie oskarżonego) a po drugie takie maksymalne stężenie alkoholu w organizmie trwałoby maksymalne przez kilka, kilkanaście minut po zażyciu takich kropli – zaś samo badanie trwało przez pół godziny – od godziny 13.09 do godziny 13.39 (k.2 akta sprawy). Z tych też względów twierdzenia oskarżonego jakoby wykryty u niego stan nietrzeźwości wynikał z „zażytych kropli żołądkowych” były niezgodne z rzeczywistością.

Sąd nie znalazł podstaw do podważania wiarygodności zeznań W. D.. Osoba ta wykonywała bowiem czynności z oskarżonym po zatrzymaniu do kontroli drogowej R. C., zaś z racji upływu czasu oraz dużej ilości podobnych interwencji mógł on zapomnieć pewne szczegóły zajścia odmiennie opisując je na rozprawie. Z tych też względów jako odzwierciedlające rzeczywistość Sąd uzna zeznania złożone przez tego świadka w toku postępowania przygotowawczego, gdyż zostały one złożone bezpośrednio po zajściu toteż szczegóły interwencji nie zostały wówczas jeszcze zniekształcone w jego pamięci.

Sąd jako wiarygodne uznał dowody z dokumentów przeprowadzone w sprawie. Zostały one bowiem sporządzone przez powołane do tego podmioty w granicach ich kompetencji.

R. C. swoim zachowaniem z dnia 3 maja 2014 roku polegającym na tym, że prowadził po drodze publicznej – ulicy (...) w J. samochód osobowy marki B. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony umyślnie kierował samochodem w ruchu lądowym. Wiedział, że przed kierowaniem samochodem spożywał alkohol i pomimo tego jechał samochodem. Tym samym poruszanie się przez oskarżonego samochodem ulicą (...) (tj. drogą publiczną) w stanie nietrzeźwości wyczerpało znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony jest osobą pełnoletnią działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. Tym samym można mu przypisać winę.

Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu Sąd wziął pod uwagę okoliczności jego popełnienia. Wprawdzie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości którego wartość miała tendencję

malejącą zaś stan nietrzeźwości oskarżonego nie był wysoki i przekraczał o 40 % granicę stanu nietrzeźwości określonej w kodeksie karnym (art. 115 § 16 pkt 2 k.k.) jednakże oskarżony jechał pojazdem w godzinach popołudniowych, kiedy natężenie w ruchu jest duże zwłaszcza, iż poruszał się on ulicą (...) a zatem jedną w ważniejszych ulic dla komunikacji J. – a przez to ulicą o potencjalnie dużym natężeniu ruchu. Nie bez znaczenia był również fakt, iż oskarżony przejechał samochodem w stanie nietrzeźwości stosunkowo długi odcinek drogi – niewątpliwie ponad 2 kilometry jadąc różnymi ulicami miasta J. a zamierzał dojechać do innej miejscowości tj. do S. a zatem miejscowości oddalonej od miejsca rozpoczęcia jazdy o wiele kilometrów. Nadto zakończenie jazdy nie nastąpiło wskutek woli oskarżonego lecz z faktu, iż został zatrzymany do kontroli drogowej w czasie której funkcjonariusz Policji wyczuł od niego woń alkoholu. W świetle tych okoliczności Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był duży i niewątpliwie większy niż „nieznaczny” co wykluczało możliwość zastosowania wobec oskarżonego wnioskowanego przez niego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego. Fakt, iż 7 lat przed popełnieniem tego czynu oskarżony zakończył studia magisterskie na kierunku pedagogiki specjalnej w zakresie pedagogiki resocjalizacyjnej nie ma znaczenia dla ustalenia czy stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu był nieznaczny. Na marginesie dodać należy, iż od osoby która w przyszłości zamierza związać się zawodowo z resocjalizacją innych ludzi należy wymagać (mając na względzie jej właściwości oraz warunki osobiste) przede wszystkim przestrzegania prawa co w realiach niniejszej sprawy nie nastąpiło.

Jako okoliczność łagodzącą wpływającą na wymiar kary oskarżonego Sąd uznał jego przyznanie się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyrażaną skruchę. Zasadą obowiązująca w społeczeństwie jest nie wchodzenie w konflikt z prawem zaś wyjątkiem od zasady popełnianie przestępstw. Tym samym fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego nie mógł stanowić szczególnej okoliczności łagodzącej.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. – kara o charakterze wolnościowym – w wysokości 50 stawek dziennych grzywny jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta powinna spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysławiając oskarżonemu naganność jego postępowania. Zdaniem Sądu, orzeczona wobec niego kara powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie przestępstwa musi pociągnąć za sobą odpowiedzialność karnoprawną. Oskarżony ma możliwości zarobkowe, gdyż jak sam przyznał pracuje za granicą uzyskując miesięczny dochód w wysokości 2300 Euro. Tym samym w ocenie Sądu zasadnym było ustalenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 40 złotych każda (art. 33 § 3 k.k.).

Z uwagi na fakt, iż oskarżony w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości Sąd zobligowany był, na podstawie przepisu art. 42 § 2 k.k., orzec wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym jest współmierny do społecznej szkodliwości jego czynu w tym spowodowanemu przez oskarżonego zagrożeniu dla bezpieczeństwa w ruchu. Sąd nie mógł stracić także z pola widzenia faktu, iż uprzednio oskarżony nie dopuszczał się wykroczeń w ruchu drogowym (k.78 akt sprawy).

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet wymierzonego oskarżonemu środka karnego Sąd zaliczył mu okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 3 maja 2014r., do dnia 16 grudnia 2014r.

Nadto Sąd, na mocy art. 49 § 2 k.k., zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych uznając, iż jest to niezbędne dla osiągnięcia zakładanych celów kary zarówno w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Oskarżony R. C. posiada stałe dochody z pracy zarobkowej. Mając zatem na uwadze sytuację majątkową oskarżonego Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził w całości od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 835,39 złotych, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 200 złotych opłaty.